

WHAT'S HAPPENING in the **ROMAN CHURCH**

A REPORT FROM ROME

By William C. Standridge

FOREWORD

One of the most fascinating and misunderstood questions facing Bible-believers today is this:

” What’s Happening in the Roman Church ” ?

All across the United States, Roman Catholic parishes, or entire dioceses, are joining local Councils of Churches and thus becoming involved in e c u m e n i c a l cooperation. Exchanges of pulpits between Catholic priests and Protestant pastors have become common.

Recent discussions between Lutherans and Catholics have growing areas of agreement on such controversial questions as the figure of the Pope and his place in the church. Discussions between Anglicans and Catholics have found basic agreement on the Eucharist, or the Lord’s Supper.

What do all these facts mean? Is it true, as many evangelical spokesmen have affirmed, that the H o l y S p i r i t is moving today in the Roman Catholic church to bring about a great reformation, a turn towards Biblical doctrine and practice? Is it time for fundamental, Bible-believing Christians to consider the Catholic church a ”sister” church, its priests as fellow-ministers of the Gospel and its members as brothers and sisters in Christ?

Or, is this church still the ”Throne of Satan” and the ”Mother of Harlot’s” as the reformers stated so forcefully? Are her members still bound by superstition and by a doctrine of salvation by works and sacraments which nullifies the truths of grace and salvation by faith, plus nothing?

In their rather naive search for the answers to these questions, many American Christians have forgotten an essential fact: The Roman Catholic is ROMAN. Its head, to whom every bishop in the world pledges total allegiance, lives in Rome, and the huge bureaucracy with its tentacles in every imaginable activity, is centered in Rome.

What's Happening in the Roman Church ?

It should come as no surprise that, whatever ferments, innovations or new ideas may be appearing in the various nations where Roman Catholicism is entrenched, no real changes, either in doctrine or in practice, can be made unless they pass through Rome and receive Rome's approval.

Therefore, no serious study of supposed changes in Roman Catholicism can overlook the position of the Pope and the real situation at the center of the Roman world. The position of the Roman church today, its tactics and its future can best be understood when viewed from Rome itself.

William C. Standridge, Jr.

Rome, Italy

ABOUT THE AUTHOR

William C. Standridge is an American missionary who has lived in Rome, Italy in 22 years. He has studied the Italian background of the Roman Catholic Church, as well as the daily news events which have shaken and shaped its recent history. His ability to read, write and speak fluently in Italian has given the author a unique opportunity to follow the political and religious situation in Italy. He is able to present documentation of the Roman Catholic Church which is not available to many American pastors, teachers or laymen.

Mr. Standridge writes regularly in the Italian-language monthly newspaper, "La Voce del Vangelo". He has read widely and is well acquainted with the ecumenical movement, new evangelicalism and the charismatic movement.

As an ordained fundamental Baptist minister, Mr. Standridge is a Missionary to Italy with Independent Faith Mission. Along with his Father, he helped in the original organization and founding of Independent Faith Mission.

His ministry in Italy has resulted in the establishment of local New Testament churches. He writes Gospel messages which appear in leading secular Italian publications which reach millions of Italians with the Gospel.

fortsætter i dansk oversættelse >

EN RAPPORT FRA ROM

At forklare den Romersk katolske kirkes kompleksitet for en udenforstående kan være lige så svært, som at beskrive en elefants komplekse udseende for en blind mand.

Det er også meget muligt, at i en diskussion om realiteterne bag den Romersk katolske kirkes facade, og endnu mere ved at betragte de meget omtalte forandringer indenfor kirken, at hver af os er overbeviste om, at netop vores personlige, og begrænsede synsvinkel er den eneste rigtige, og at vores personlige erfaringer tillader os at ufejlbart tolke hvad der sker bag facaden i kirken.

En italiensk præst advarede for nylig om, at ingen, som ikke var født og opvokset i en kultur gennemsyret og formet i generationer domineret af den Romersk katolske kirke, burde aldrig foregive at forstå den. Og, tillagde han, at enhver som siger at han forstår den, viser kun at han ikke forstår den i det hele taget.

Først og fremmest bør vi helt undgå den interessante, men relativt frugtesløs anekdotiske indfaldsvinkel for at fremme forståelsen af den Romersk katolske kirke. Det vil sige: "Jeg har en vidunderlig katolsk nabo og den måde han taler på, tror jeg virkeligt at han er frelst. Jeg er sikker på, at kirken virkelig forandrer sig." Eller: "Ved du, at i vores by er der en præst som har fjernet alle statuer og helgenbilleder fra sin kirke. Og han er begyndt at læse Bibelen med sin ungdomsgruppe. Der er en virkelig tilbagevenden til Bibelen i den katolske kirke i dag.

Dette forsøg på at forstå den katolske kirke ud fra personlig erfaring ligner meget den turist som ankommer til Rom på en 24 timers trip, taler med hotel portieren, guiden, og en taxa chauffør og derefter rejser hjem fuldt overbevist om at han har fattet alt om italiensk politik, religiøse liv og seksuelle habitus.

Eller sagt på en anden måde, det er som den blinde, der tager fat i elefantens ben og pludselig opdager at dens knæ bukker sig, og konstaterer at han har været vidne til et mirakel i træernes verden.

Det bringer os til et andet punkt der først må opklares før vi går videre i studiet af vores elefant. Alt levende er konstant i bevægelse, men det betyder ikke, (undtagen du er tilhænger af udviklingslæren!) at det automatisk forandrer sig.

En Rapport Fra Rom

Hvis historie lærer os noget, er det at den Romersk katolske kirke har været i stand til at fortsat vende, dreje og stampe med fødderne trods dybtgående politiske, finansielle eller sociale forandringer i verden omkring den. Dens fordøjelses system har været i stand til at opsluge fordømmende kritik af Frans af Assisi og uden videre absorbere dem. Mange andre helgener anerkendt af kirken ville passe ind under samme kategori.

Og Kirken har også en mirakuløs evne til at acceptere, ja endog promovere forskellighed. Tænk bare på de forskellige religiøse ordner, jesuitter, franciskaner og dominikaner, ofte i krig indbyrdes, og alligevel forenede i kirkens tjeneste. Kirkens vidtgående bredde af forskellighed har tilladt stiftelse af religiøse ordner i snesevis, både munke og nonner ordner. Og udover det, at tillade den så kaldte "sekulære" præstestand-(katolsk præst, "verdens præst," der ikke har aflagt munkeløfte), sideløbende med de "religiøse." En ung pige, kan, hvis hun ønsker det vælge en orden hvor hun bliver nonne på basis af den farve og stil hendes ordensdragt kommer at få. Når alt kommer til alt de har alle pavens velsignelse.

Det faktum at kirken har lykkedes med at holde sammen på over hundrede religiøse ordner, tusindvis af helgener blandt hvilke man frit kan vælge sin egen form for tilbedelse eller med konservative, liberale, progressive mennesker, der fremmer Biblens udbredelse, og dem, der modarbejder den, karismatikere og ikke karismatikere, dem, der fjerner statuer fra deres kirker og andre der betaler millioner for at promovere beatifikation af nye helgener, er bestemt ikke tegn på svaghed, men på styrke.

Det er et velkendt faktum at i enhver religiøs og politisk krise der har rystet Europa i århundreder, har Vatikanet været i stand til at benytte sig af præster hengivne til begge sider af hvert problem, og således i stand til at beskytte kirkens interesser uanset hvem af dem der vinder. Dette demonstreres såvel i dag af at der er præster der opererer heltid med anti-kommunist kampagner, mens andre præster åbenlyst bekender sig til et marxistisk økonomisk doktrin. Enhver der tror at disse modstridende anskuelser indenfor kirken, viser at kirken er ved at opløses, forstår simpelthen ikke de grundlæggende principper kirken følger og opererer med.

fortsættes >

ER ROMERSK KATOLICISME EN RELIGION ?

Nogle mennesker, måske majoriteten, tror at den Romersk katolske kirke i grunden er en religiøs institution, over alt andet er interesseret i sjæles frelse. Det har de selvfølgelig lov til, hvis de ønsker, men mange andre, som kender kirken mere indgående synes at disse mennesker har taget fejl og taget elefantens hale for at være hele elefanten. Romerkirken er bestemt ikke kun et reb der fører dig ind i himmelen.

Ingen ville for eksempel drømme om at benægte at den Romersk katolske kirke er en politisk institution. Især da det er én af de mest yndede postulater af paven selv.

Paven er det politiske overhoved for Vatikanbyens stat, et 44 ha (0,44 kvadrat km) areal af astronomisk værdifuld fast ejendom i midten af Rom, med egen militærstyrke, politi, legal møntenhed, post og frimærker. Selvfølgelig modsvarer denne lilleput stat på ingen måde pavens virkelige politiske magt, men det giver ham mulighed til at bruge sit politiske image i retslig henseende til offentlig beskuelse, både lokalt og globalt.

Dette gøres ved hjælp af hans politiske organisation af pavelige ambassadører (kaldt "nunzios") i snesevis af landes storbyer, ikke kun dem med katolsk styre, men også islamiske, protestantiske, buddhistiske og ateistiske. I andre lande hvor politiske tilstande ikke tillader fuld diplomatisk forbindelse (blandt dem super-kommunistiske lande som Albanien og Bulgarien, herunder også USA), sker samtlige diplomatiske funktioner ved hjælp af "apostolske delegerede."

Og dog, er disse kun en lille del af pavens politiske stab. På hvert kontinent, samles mere end 1500 katolske biskopper, organiserer og videresender pavens information i enhver given situation der måtte interessere ham eller vedrører kirkens interesser. De fungerer også som formidlere og eksekutive af pavens ønsker, religiøse eller politiske ved hjælp af hele det klerikale apparat under deres kontrol.

En Rapport Fra Rom

I Vatikanet er pavens mest betydningsfulde medarbejder ikke en eller anden teologisk rådgiver, men udenrigsminister, som ser ham oftere og kommunikerer mere ubesværet med ham end noget andet menneske. Hver morgen sender udenrigsministeren over Vatikanets kortbølgesender kodede meddelelser til delegerede over hele verden for at give dem deres instruktioner.

Mens pavens lilleput-stat har mindre end tusind borgere, er alle verdens 600 millioner katolikker åndeligt forpligtede at følge hans instrukser, i hvilke det ofte er vanskeligt eller umuligt at skelne mellem åndelige eller moralske, og ligefrem politiske spørgsmål.

I selve Italien siden grundlæggelse af republikken i 1948, har landet været domineret af det Kristendemokratiske parti, hvis eneste eksistensberettigelse er at efterkomme Romerkirkens udmeldinger. Folk siger ofte at dette magtfulde parti ikke ser ud til at have nogen klar politisk ideologi, men består af forskellige strømninger der strækker sig lige fra venstre til højrefløjen.

Men det er netop på denne måde at partiet kan være en trofast afspejling af den Romersk katolske valgkreds i Italien, og derfor er fri til at bevæge sig i enhver retning, alliere sig med partier til højre eller venstre, kun for at varetage Romerkirkens interesser. Og ingen bliver Italiens premierminister uden pavens godkendelse.

Er der tegn på at den romerske elefant forandrer sig eller opgiver sin politiske magt. Nej,- sådan snak er totalt ubegrundet. Den katolske kirke har haft sin hånd i politik lige siden den fik politisk fodfæste i Italien. Og snakken om "historisk kompromis" hvor kommunisterne vender tilbage til regeringen vil aldrig blive gennemført uden pavens godkendelse. Og når det sker, -vil det ikke markere nogle egentlige forandringer i Vatikanets langsigtede politik.

En Rapport Fra Rom !

ROMS BIG BUSINESS

Nino Lo Bello, en romersk katolsk, amerikansk journalist, tilbragte otte år i Rom, som journalist for forskellige finans- og business- blade og dedikerede en stor del af sin tid til studiet af Vatikanets finanser. Hans bog "The Vatican Empire" er hverken et angreb på den Romersk katolske kirke eller en kritik af dens forretningsmetoder. Ikke desto mindre fremgår det meget klart i sidste del af bogen, hvor meget hans nærstudie havde gjort indtryk på ham for at give en korrekt definition af elefanten.

Hvad førte til Lo Bellos konklusion at Vatikanets virkelige interesser var finansielle og at de ville overleve de åndelige ? Jo, bogen sporer noget af kirkens finanshistorie på fallittens rand efter 1. Verdenskrig til historiens største afkastning, da Mussolini købte Vatikanets support ved at underskrive et konkordat stadig gyldigt den dag i dag. Gennem dette konkordat, siger Lo Bello, gjorde "Mussolini mere for Vatikanet end noget andet menneske, gejstlig eller pave i hele kirkehistorien." *

Hvad, helt nøjagtigt, gjorde Mussolini der var så betydningsfuldt ? Som kompensation for Italiens erobring af Pavestaten i det foregående århundrede, gav Mussolini uden videre kirken en sum af US, dollar 90,000,000 i kontanter og desuden 150,000,000 i statsobligationer. Fra denne beskedne begyndelse har romerkirken opbygget et af verdens største finansielle imperier.

Selvom Vatikanet havde undgået al beskatning af dets ejendomme og forretnings aktioner i 35 år, og velvillige regerings ministre sagde, at de nye beskatninger ikke gjaldt Vatikanet, besluttede en socialistisk minister Luigi Preti at opkræve skatter i 1967, og sagde at Vatikanet skyldte, ifølge hans beregninger, mindst tre milliarder lire i skatter.

For at undgå beskatning og røbe dets finansielle magt, begyndte Vatikanet at sælge sine aktier i italienske selskaber og reinvestere i udlandet. En så enorm omsætning af kapital krævede usædvanlige midler. Uden tvivl var den berømte og bankerotte mirakel financier Michele Sindona, som købte banker i Schweiz, Tyskland og U.S.A., selvom ingen vidste hvor hans penge kom fra, én af Vatikanets agenter i disse transaktioner. Faktum er, at med skandalerne i Sindonas U.S. bank, havde F.B.I. også foretaget efterforskning af illegale investeringer i Amerika, - som kunde have været Vatikanets.

* THE VATICAN BILLIONS by Avro Manhattan
www.thespiritofprophecypublications.dk/books2.html

Se også: Indholdsfortegnelse / Månedens Bog: September 2012.

En Rapport Fra Rom !

CHARISMATICS AND ECUMENICS

Ifølge forfatteren er den karismatiske pinsevækkelse i kirken et direkte resultat af 2.Vatikankoncil og en gennemførsel af dets dekret. ”Koncilet er allerede Pinse!” forklarer han. (side 80). Han påpeger at koncilet hovedsagelig var optaget af økumeni og tillægger: ”Nu har den karismatiske vækkelse, som tydeligt er en økumenisk bevægelse, den fordel at have stået overfor dette vanskelige problem og opnået smigrende, endog ufattelige resultater. Katolikker og protestanter mødes i dag i tusindvis af karismatiske grupper for at bede sammen ...disse brødre, i århundreder separerede af ekskommunikationens kløfter og had, omfavner hinanden og opløfter deres arme for at tilsammen lovprise deres fælles Fader i himmelen. De mødes ikke for at diskutere deres dogmatiske forskelle. En hjertets enhed er begyndt, for i et yderligere skridt at nå frem til sindets ensartethed”. (s.82-83).

Vi kan derfor logisk set, spørge om den meget omtalte karismatiske bevægelse i den katolske kirke, virkelig er et tegn på forandring. Det synes, på basis af dem der er talsmænd for bevægelsen, at svaret er ”Nej”. For det første fordi bevægelsen, i hvert fald i Italien, er meget lille. For det andet fordi, - at selv om den skulle trænge igennem kirken, forventer man ingen strukturelle forandringer, hierarkiske eller dogmatiske.

Det har bragt os til et andet såkaldt tegn på forandring, de økumeniske bestræbelser indenfor den katolske kirke. På det internationale plan er *fælles teologiske kommissioner* etableret mellem Vatikanet og andre kirker, og forskellige fælles aktiviteter med Kirkernes Verdensråd gør fremskridt. I USA har nogle lokale katolske stifter sluttet sig sammen med de lokale forsamlinger eller kirkeråd. Men hvad er den økumeniske indstilling i Italien? Hvilke forandringer varsler den om ?

Hvad mener Vatikanet med ordet ”økumeni” ?

”Med økumenisk bevægelse, siger 2.Vatikankoncilets dekret om Økumeni: ”de aktiviteter og initiativ som ifølge kirkens forskellige behov og tidernes fordelagtige omstændigheder, opstår, tages op og organiseres for at fremme de kristnes enhed.

En Rapport Fra Rom !

Med denne metode, ***lidt efter lidt*** * overvindes de forhindringer som hæmmer en fuld-
- kommen kirkelig samhørighed.

**”Alle kristne vil forenes i en udelelig
fejring af eukaristien, forenet i
den eneste ene kirke ”.(s.16.)**

” Baptister, adventister og evangelisk kristne, selvom de endnu ikke er i direkte kontakt med den Romersk katolske kirke, er de ikke desto mindre på vej til at gøre det, gennem kontakter med enkelte grupper eller gennem Kirkernes Verdensråd.” (s.87).

Den Romersk katolske *øumeniske kampagne* af i dag, adskiller sig for mig, hvor chokerende det end lyder, kun lidt fra dens hensigter under inkquisitionens tortur og massakre, dvs. at udnytte ” tidernes gunst ” og den mentalitet som råder i dag:

**- at genindføre total kontrol over
alle, der kalder sig kristne.**

I sin bog ”Il problema del cattolicesimo ” advarer Professor Vittorio Subilia protestanterne mod at stole for meget på ord eller teologiske definitioner i et forsøg på at forstå katolicisme. Han siger:”Det er uden tvivl forudsigeligt at nogen af de dogmer som protestanter har haft for vane at benægte, som ubibelske, vil blive fremlagt i morgen på en sådan bibelsk måde, at de ved første indtryk vil være uigenkendelige ...”

Disse **advarsler** gør klart at meget af de så kaldte for-
- andringer indenfor den Romersk katolske kirke:

- blot er en omskrivning af gamle fraser, eller brug af evangeliske udtryk med nye katolske betydninger.

Mange troende, - og ikke så få forfinede teologer,
bliver vildledte af disse taktiske manøvre.

* I artiklen ”Year of Faith” Unfaithful to Christ and His Gospel, af Richard Bennett og Timothy F. Kauffmann, citerer de:

Pave Benedikt XVI, ved en Biskop synode i Rom, okt. 2012,
hvor han gentager ordene: ” *little by little* ...”

Læs hele artiklen,- kun på engelsk:

link: <http://www.bereanbeacon.org./>

En Rapport fra Rom

Indtil paven selv, autoritativt har bifaldet de mange forandringer som forekommer lokalt, indtil pavestolen har givet nye og tydeligt definerede forklaringer af faktiske doktrinære forandringer, - er alt andet snak og staffage. Det betyder naturligvis ikke at der ikke er nogen i den Katolske kirke der er virkeligt ivrige efter forandringer, ej heller at ingen er udtalt kritiske over visse ting indenfor kirken. Men disse mænd er *ikke* KIRKEN, og deres meninger og initiativer er ikke beviser på virkelig forandring, kun tegn på den konstante gæring som kirken let er istand til at fordøje og *omsider* glemme.

Hvilke er nogle af de ting en Bibel- troende kristen skal holde i hævd, i nærværelse af en uforanderlig, og dog *konstant* foranderlige Romersk katolske kirke ?

FOR DET FØRSTE: vi må huske at den Romersk katolske kirkes eneste sandheds kriterium *er ikke*, har *aldrig* været og kommer aldrig at være:

SOLA SCRIPTURA (Bibelen alene)

- det inspirerede, skrevne, ufejlbare GUDS ORD.

Sandhed er hvad Kirken erklærer for sandhed. St. Augustin sagde: ”Jeg ville ikke have troet på Evangeliet hvis ikke jeg var bragt op til at gøre det ved den Katolske kirkes bemyndigelse.”

FOR DET ANDET: vi må huske at ifølge Rom, ikke kun sandhed, men også *vor frelse* formidles med kirken som mellemlid. Paven alene har bemyndigelse til at løse eller binde synd, som han videregiver til biskopper og dem til præster, og dispensationer ved hjælp af sakramenterne. Den Romersk katolske kirke *har aldrig* lært, lærer *ikke*, og vil *aldrig* lære, at man frelses ved:

SOLA GRATIA (Nåde alene)

- adskilt fra sine egne gerninger og meritter.

En Rapport Fra Rom

FOR DET TREDJE: vi må huske at den Romersk katolske kirke har *ikke* lært, lærer *ikke* nu, og vil *aldrig* lære, at den eneste respons fra det syndige menneskes side, som GUD har befalet for menneskets indtræden i Nåden er ved:

SOLA FIDE
(Tro alene)

Alle andre forandringer er kun staffage, nødvendig og nyttige til forsvar af den Romerske kirke, men er totalt ved siden af pointen for dem af os som har en Tro på Bibelen at forkynde.

- *Jeg vil gerne afslutte med nogle praktiske forslag:*

- 1) Drag fordel af ethvert venskab og mulighed iblandt katolikker, lægfolk el. præster, til at vidne, næstekærlig, men klart og tydelig ifølge din tro.
- 2) Giv dig *ikke* ind i *økumeniske dialoger* – af nogen som helst slags, hvilket kun vil *svække* dit vidnesbyrd og *forvirre* dem, vi skal - vidne for med åndelig klarhed.
- 3) Indtag en klar og hjælpsom holdning overfor dem, som bekender at være født på ny indenfor den Romersk katolske kirke, som nødvendig, -

- I LYDIGHED TIL HERREN –

- OG TIL GUDS ORD -

**Hold jer helt adskilte fra afgudstilbedelse
- og gudsbespottelige lærer.**

William C. Standridge